Ἐπιμέλεια ΘΑΝΑΣΗ ΓΚΟΒΑ

ΑΧΑΪΚΑ καὶ ΑΜΑ

ΧΙΛΙΑ ΑΤΟΜΑ ΘΑ ΠΝΙΓΟΥΝ ΕΦΕΤΟΣ(!) στὴ θάλασσα σύμφωνα μὲ τοὺς λογαριασμοὺς τῶν εἰδικῶν. — Πέρυσι πνίγηκαν 500. Πρόπερσι 300. — Ἕνα ρεκὸρ ποὺ χρόνο μὲ τὸ χρόνο. Ἔχει σχέση μὲ τὸν πληθυσμό μας. — Καὶ κοντεύει, δυστυχῶς νὰ σπάσει τὸ παγκόσμιο... ★ ΒΑΣΙΚΗ ΑΙΤΙΑ. — Στὶς παραλίες τῆς χώρας μας δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας εἰδικευμένος καὶ διπλωματοῦχος ναυαγοσώστης. — Κι' αὐτὸ γιατὶ ὅσοι λένε ὅτι εἶναι ἢ κάνουν αὐτὴ τὴ δουλειὰ δὲν ἔχουν ἐπίσημο δίπλωμα. — «Εἴμαστε στὸν τομέα αὐτὸν τριάντα χρόνια πίσω κι' ἀπ' τὴν... Τουρκία. — Ἡ χώρα μας μόλις πέρυσι πῆρε μέρος γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Παγκόσμιο Συνέδριο Ναυαγοσωστικῆς ποὺ ἔγινε στὸ Ἄμπερνταμ ★ ΕΞ ΑΛΛΟΥ ΣΤΗ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ καὶ στὶς ὀργανωμένες παραλίες τους πύργος ἐλέγχου σὲ κάθε 150 μέτρα καὶ ἕνας σταθμὸς Α' Βοηθειῶν κάθε 1000 μέτρα. — Φυσικά, μόνο τὸ κράτος, ἐὰν ἀσχοληθεῖ πραγματικὰ καὶ ὄχι δίκην... ἀγγαρείας μπορεῖ νὰ δημιουργήσει κάποια παραπλήσια κατάσταση. — Ἂς τὸ κάμει λοιπὸν μιὰ καὶ φόβος εἶναι νὰ πηγαίνουμε καί... μέσα καλά.

ΠΡΩΙΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Αὐτὸ ποὺ ἔμεινε

ΑΚΟΜΗ καὶ σήμερα, δέκα χρόνια μετὰ τὸ γαλλικὸ Μάη, κανεὶς δὲν εἶναι βέβαιος γιὰ τὸ τί ἔγινε καὶ κυρίως γιατὶ ἔγινε. Τὸν περιγράψανε σὰν μιὰ «συλλογικὴ ὄφη», σὰν ἕνα καλοπαιγμένο ψυχολογικὸ δρᾶμα, σὰν μιὰ προφητικὴ μαρξιστικὴ ἐξέγερση καὶ τέλος σὰν τὸ φτερούγισμα μιᾶς ἀναρχικῆς παραδόσεως ποὺ ἀγωνιοπεθαίνει καὶ ποὺ ἄρχισε μὲ τὴν πτώση τῆς Βαστίλλης.

Ὅμως ὅ,τι καὶ νὰ ἔγινε ὁ Μάης τοῦ 1968, σημάδεψε ἀναμφισβήτητα τὴν ἐθνικὴ συνείδηση τῶν Γάλλων, τὰ ἴχνη ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ στὴν ἄσφαλτο ποὺ κάλυψε τὰ χαλίκια καὶ τὶς πέτρες ποὺ οἱ φοιτητὲς πετοῦσαν στοὺς ἀστυνομικούς.

Δέκα χρόνια μετὰ ἡ τρεμάμενη γραφὴ στὸν τοῖχο τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Γιαρισιοῦ, ἐκφράζει κάποια προδομένα ὄνειρα.

Εἶναι ἀξιοσημείωτο, ὅτι τώρα οἱ θυμοῦνται μὲ συμπάθεια ἐκείνους τοὺς νεαροὺς ἐπαναστάτες τῶν ὁδοφραγμάτων. Σὲ ἕνα βιβλίο ποὺ ἐξέδωσε πρόσφατα μὲ τὸ τίτλο «Τὸν Μάη κάνετε ὅ,τι θέλετε» ὁ Μωρὶς Γκρυμώ, ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐκεῖνο τὸν καιρὸ γράφει ὅτι ὅταν ὁ Ντὲ Γκὼλ ἐρώτησε τὴ γνώμη του γιὰ τοὺς ἐπαναστατημένους φοιτητὲς ἀπάντησε ὅτι θὰ τοῦ ἄρεσε. Κι' ἀλήθεια, ὁ Γκρυμὼ ἀπάντησε ὅτι πίσω ἀπὸ τὶς ὑπερβολὲς καὶ τὴν ἀπόλυτη καταστροφὴς ὑπάρχει μιὰ ἀληθινὰ ἔκκληση γιὰ βασικὴ ἀλλαγὴ στὴν Κοινωνία.

Οἱ ἐθνικοὶ ἡγέτες λέει ὁ Γκρυμὼ συχνὰ ἔδειχναν νὰ μιλᾶνε ἀπὸ κάποιον ἄλλο κόσμο, ἐνῶ οἱ φοιτητὲς συγκρούονταν μὲ τὴν ἀστυνομία. Ὅσο γιὰ τὴν κυβέρνηση τὴν ὀνομάζει θίασο σκιῶν καὶ οἱ ἐπίσημες ἀνακοινώσεις, ἔλεγαν ξαφνικὰ καὶ περίεργα καὶ ἦσαν ἐντελῶς ξένες πρὸς τὸ λατινικὸ στύλ.

Ἐξ ἄλλο στὸ βιβλίο του: «Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τῶν ὁδοφραγμάτων», ὁ Ἀντρὲ Γκοδίν, διοικητὴς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Καρτιὲ Λατέν, γράφει ὅτι ἡ ἐνστικτώδης ἐξέγερση τῶν φοιτητῶν, ὑποστηρίχθηκε ἀπὸ πολλοὺς μεγάλους ἐπειδὴ τὸ πρόβλημα ποὺ ἐτέθη τὸ 1968 παρουσίαζε σφαιρικὴ σπουδαιότητα. Πολλοὶ Γάλλοι ἱστορικοὶ πολιτικοὶ καὶ μελετητὲς δείχνουν νὰ παραδέχονται ὅτι τὰ γεγονότα τοῦ Μάη, δὲν ἦταν μιὰ ἐξέγερση πολιτική, ἀλλὰ πολιτιστική. Τὰ συνθήματα καὶ οἱ στόχοι ἦσαν ἐκκλησιές, σχολεῖα καὶ πολιτιστικὲς ὀργανώσεις παρὰ πολιτικοὶ καὶ οἰκονομικοὶ θεσμοί» ἔγραψε ὁ κοινωνιολόγος Μισὲλ Κροζιέ.

Σήμερα δύσκολα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πεῖ ὅτι ὁ Μάης ἦταν ἕνα συγκροτημένο πολιτικὸ κίνημα μὲ συγκεκριμένους στόχους. Ἡ πιὸ αἰσθητὴ καὶ θετικὴ κληρονομία τοῦ Μάη, ἦταν ἡ ἀνάπτυξη τοῦ γυναικείου κινήματος, ἡ ἐνδυνάμωση τῆς Οἰκολογίας καὶ οἱ προσπάθειες ποὺ ἔγιναν γιὰ κοινωνικὴ ἀναμόρφωση, ἀποκέντρωση καὶ περισσότερο ὑπεύθυνη γραφειοκρατία. Πάντως ἡ ἀλλαγὴ δὲν εἶναι σπουδαία ἀλλὰ βαθμιαία καὶ συνεχῶς ἀναπτυσσόμενη. Ἡ θετικὴ κληρονομία τοῦ γαλλικοῦ Μάη εἶναι ἡ συνεχῶς αὐξανόμενη βεβαιότητα, ὅτι οἱ Γάλλοι πρέπει νὰ ψάχνουν μέσα τους γιὰ τὰ λάθη τῆς Γαλλίας.

Φυσικὰ τὸ δίδαγμα εἶναι καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους λαούς.

ΠΑΝ

Ὁ Λαδᾶς

ΤΗΣ τύχης τὰ γραμμένα.

Ὁ συμπολίτης ἀστυφύλακας Αὐγουστῖνος Λαδᾶς ποὺ τραυματίστηκε βαρειὰ ἀπ' τοὺς κακοποιούς, ἐκεῖνο τὸ μοιραῖο βράδυ τῆς Πέμπτης ἔκανε τὴν ὑπηρεσία του (μὲ τὸ περιπολικὸ) ἔχοντας ὑψηλὸ πυρετὸ καὶ πόνους στὸ λαιμό του. Μόλις πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας πρὶν πυροβοληθῆ ἔδωσε σῆμα στὸ Κέντρο τῆς Ἀμέσου Δράσεως λέγοντας:

—Ἀπὸ Α6—1 Συνοδός. Ἔχω ὑψηλὸ πυρετὸ καὶ πόνους στὸ λαιμό μου. Παρακαλῶ ζητῶ νὰ ποσταδώσω ὑπηρεσία μία ὥρα νωρίτερα.

Ὅμως δὲν πρόφθασε.

Λίγες ἑκατοντάδες πιὸ πέρα τὸ καθῆκον στάθηκε ἰσχυρότερο ἀπ' τὴν ἀσθένεια. Γιατὶ βέβαια θὰ μποροῦσε μαζὶ μὲ τὸ συνάδελφό του νὰ προσπεράση τὸ ὕποπτο αὐτοκίνητο καὶ τὴ μοτοσυκλέττα.

Ἂν ἡ τάξη καὶ ἡ ἀσφάλεια τῶν πόλεων ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι κι' αὐτὰ ἰδανικά, ἀσφαλῶς χρειάζεται καὶ ὁ ἡρωϊσμὸς τοῦ Αὐγουστίνου Λαδᾶ ἕνα τραγούδι ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ κατὰ κανόνα ἐμπνέονται ἀπ' τὶς ὑπεύθυνες πράξεις τῶν νέων.

Ἡ μήπως ὄχι;

Τὸ νυφοπάζαρο

Η ΤΑΚΤΙΚΗ πλέον ἀνθολόγηση ἀπὸ τὴν στήλη τῶν συνοικεσίων.

Λοιπόν:

1. Μιὰ σοῦπερ προνοητικὴ οἰκογένεια ψάχνει γιὰ γαμπρὸ τῆς κόρης, ἡ ὁποία εἶναι ἀκόμη μαθήτρια γυμνασίου «αὐστηρῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, ἐμφανίσιμος μὲ διώροφον πολυτελῆ οἰκίαν».

Ὑπάρχει ὅμως καὶ σαφὴς προτίμηση πρὸς τοὺς ἀξιωματιοῦχους τοῦ Στρατοῦ, τῆς Ἀεροπορίας ἢ τοῦ Ναυτικοῦ.

Πάντως, δὲν διευκρινίζεται στὴ μικρὴ ἀγγελία ἐὰν ἡ προτίμηση εἶναι τῆς οἰκογενείας ἢ τῆς ἴδιας τῆς μαθήτριας.

2. Ἐργολάβος οἰκοδομῶν ζητεῖ νέαν ...ἡμιαπόφοιτον γυμνασίου.

3. Μοναχοπαίδι, χήρας ἡλικιωμένης, ἤτοι δεσποινὶς 44 ἐτῶν, μὲ περιουσίαν διόμισυ ἑκατομμυρίων, μηνιαῖον εἰσόδημα 15.000 δραχμῶν καὶ οἰκίαν ἐκ πέντε δωματίων, ζητεῖ κύριον ὑγιῆ 55—60 ἐτῶν.

Εἶναι εὐνόητον ὅτι ἡ κόρη τῆς χήρας δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ χηρεύση καὶ αὐτὴ γι' αὐτὸ καὶ ζητεῖ ἄνδρα ὑγιῆ... Ἀλλοῦτε στὴν ἡλικία ποὺ ζητεῖ τὸν γαμβρὸ δὲν εἶναι καὶ δύσκολο νὰ τὸν εὕρη, ὑγιέστατον.

Ἡ μόνη ἄτυχη

ΑΦΟΥ πάλαιψε μιὰ ἑβδομάδα μὲ τὸ θάνατο, ἔσβησε στὰ 25 της χρόνια ἡ ὡραία Μαρὶ Ζὸ Σιμενὸν ποὺ εἶχε φυτέψει μιὰ σφαίρα στὴν καρδιά της, ἀφήνοντας δυὸ γράμματα, ἕνα γιὰ τὸν πατέρα κι' ἕνα γιὰ τὸν ψυχίατρό της.

Πέθανε σὰν ἡρωΐδα μυθιστορήματος τοῦ Ζώρζ Σιμενὸν αὐτὴ ποὺ ἦταν τὸ μόνο ἀπὸ τὰ τέσσερα παιδιὰ τοῦ διάσημου συγγραφέα, ποὺ δὲν κατάφερε νὰ βρῆ τὸ δρόμο του στὴ ζωή.

Κι' ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ ἀποπειράθηκε νὰ πεθάνει.

Τὴν πρώτη, ἐδῶ καὶ χρόνια ποὺ εἶχε κόψει τὶς φλέβες της ἐνέπνευσε στὸν Ζώρζ Σιμενὸν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστά του ἔργα: «Ἡ ἐξαφάνιση τῆς Ὀντίλ».

Πληγωμένη βαθειὰ ἀπὸ τὸν χωρισμὸ τῶν γονέων της, ἀπογοητευμένη ποὺ δὲν κατάφερε νὰ γίνη ἡ μεγάλη ἠθοποιὸς ποὺ ὀνειρευόταν, στάθηκε πάντα ἄτυχης καὶ στὸν ἔρωτα...

Οὔτε χνούδι...

ΚΑΤΑ τὴ λήξη τοῦ Διεθνοῦς Συνεδρίου τῶν Φαλακρῶν στὸ ὁποῖο πῆραν μέρος ἑκατοντάδες ἄνδρῶν μὲ κεφάλια... γλόμπους ἀπὸ ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς χῶρες οἱ ἀντιπρόσωποι ἀποφάσισαν νὰ προκηρύξουν διαγωνισμὸ γιὰ τὴν ἀνάδειξη τοῦ σοῦπερ φαλακροῦ!...

Καὶ νικητὴς ἀναδείχθηκε ὁ δήμαρχος τῆς γαλλικῆς πολίχνης Σαὶν Σοβέρ, στοῦ ὁποίου, τὸ κεφάλι ψάχνοντας ἡ ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ μὲ φακό, δὲν βρῆκε οὔτε χνούδι...

Συνελήφθη ἡ χήρα Σιάντου

ΑΘΗΝΑΙ. Ὑπὸ ὀργάνων τῆς Ἀσφαλείας συνελήφθη ἡ Εὐαγγελία χήρα Γεωργίου Σιάντου μέ τὸν καὶ αὐτὴ τοῦ Π.Γ. τοῦ ΚΚΕ κατηγορουμένη δι' ἔκνομον δρᾶσιν. Αὐτὴ ἐγκατέλειψε τὴν οἰκίαν της καὶ εἶχεν ἐγκατασταθεῖ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Παρ ...λίδη.

Μέχρι τῆς 11.30 μ.μ.

ΔΙ' ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ τῆς Ἀστυνομικῆς διευθύνσεως Πατρῶν τὰ Ἰτέας κέντρα διασκεδάσεως, θὰ κλείσουν τὴν 11.30 νυκτερινὴν ὑστερόβουλον.

Φοβερὰ πλημμύρα

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Λόγῳ τῆς ἰσχυροτέρας πλημμύρας εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῶν ΗΠΑ κατεστράφη ἡ πόλις Σάντος πλησίον τοῦ Ὄρεγκον. Ὑπάρχουν ἑκατοντάδες νεκροὶ καὶ ἀνυπολόγιστοι ὑλικαὶ ζημίαι.

Ληξιαρχεῖον

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ: Ἄρρενα. Ἰω. Ἰωαννίδη, Λ. Παπαλεωνιδοπούλου. Θήλεα: Βασιλ. Γκούμα, Θεοδ. Μούγιου.

ΘΑΝΑΤΟΙ: Ἠλίας Ζαρκάδας ἐτῶν 9.

ΓΑΜΟΙ: Γεώργιος Ἀθανασόπουλος, Αἰμιλία Χαρμπίλα, Χρῖστος Βασιλείου, Εὐθυμία Γκανασούλη.

«Η ΗΜΕΡΑ»

ΠΡΟ 30 ΕΤΩΝ

Ἔντονος πολεμικὸς ρυθμὸς εἰς Ἤπειρον

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. Ἡ προσοχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρέφεται πρὸς τὴν Ἤπειρον κατόπιν τῶν προσφάτων ἐξελίξεων. Δέον ὅμως νὰ σημειωθῆ ὅτι οὐδεμία δικαιολογεῖται ἐνεργοτέρα ἀνησυχία ἐξ ἀφορμῆς τῶν τελευταίων κινήσεων τῶν συμμαχητῶν οἱ ὁποῖοι ἐπέδειξαν ἀφανῆ δραστηριότητα. Ἡ κατάστασις ἀντιμετωπίζεται ψυχραίμως καὶ ἀποφασιστικῶς: Οἱ συμμορῖται δροῦν τώρα συνδυασμένα εἰς τὸ ὑψίπεδον τοῦ Σουλίου, εἰς τὴν Μουργκάνα καὶ ἀκτινοειδῶς μέχρι τοῦ Καλαμᾶ. Ὁ στρατὸς διατηρεῖ ἰσχυρὰ ἐρείσματα εἰς Κεράσοβον, Καστανιάνη καὶ Ἄνω Δρυμὸν καὶ δημιουργεῖ ἀποφασιστικὸν φραγμὸν εἰς τοὺς συμμορίτας.

Τὸ ἄγχος: ὁ «ζωντανὸς θάνατος»

Αὐτοκαταστρεφόμαστε, ἐὰν δὲν ἀλλάξουμε πλαίσιο ζωῆς

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΖΕΙ ΣΕ ΔΙΑΡΚΗ ΚΡΙΣΗ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, (Ἰδ. Ὑπηρ.). «Θεωρῶ πολὺ ἐνησυχητικὸ τὸ φαινόμενο τῆς τρομακτικῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀτόμων, ποὺ ἐμφανίζουν ψυχονευρωτικὲς διαταραχὲς ἀπὸ τὶς πιὸ ἁπλές ὡς τὶς πιὸ προχωρημένες φάσεις τῆς ψυχοπάθειας, καθὼς καὶ τῶν ἀτόμων ποὺ παθαίνουν κατάθλιψη, μελαγχολία ἢ κατατρύχονται ἀπὸ ἔμμονες ἰδέες. Ὅλα αὐτὰ ὁδηγοῦν σέ παράλληλη αὔξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν αὐτοκτονιῶν. Ταυτόχρονα, διαμορφώνουν ἕνα «περιβάλλον», κοινωνικό, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ διαρκῆ νευρικότητα, ἄγχος, ἐγκληματικότητα καὶ ἀπάνθρωπη συμπεριφορά. Ἡ τεχνολογικὴ καὶ τεχνοκρατικὴ μας σύγχρονη κοινωνία ἀκολουθεῖ ἔτσι ἕνα δρόμο αὐτοκαταστροφῆς».

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ἄρχισε τὴν εἰσήγησή του στὸ διεθνὲς συνέδριο κοινωνιολογίας — ψυχολογίας, ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς δρ Μπένζαμιν Γκάρντνερ, θέτοντας ἐπὶ τάπητος ἕνα τεράστιο θέμα, ποὺ ἀπασχολεῖ σήμερα τὴν ἀνθρωπότητα σχεδὸν στὸ σύνολό της.

Στὸ ἴδιο συνέδριο παρουσιάστηκαν τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς ἔρευνας ποὺ ἔκανε ὁ Παγκόσμιος Ὀργανισμὸς Ὑγείας καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὑπάρχουν στὸν κόσμο πάνω ἀπὸ 200 ἑκατομμύρια ἄτομα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ νευρικὴ κατάπτωση καὶ ἄλλες ψυχικὲς ἀσθένειες.

«Προτείνουμε — εἶπε ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ὀργανισμοῦ Παγκοσμίου Ὑγείας — μιὰ σταυροφορία γιὰ νὰ ἀντιμετωπισθεῖ αὐτὸ τὸ δυσάρεστο φαινόμενο, προτοῦ πάρει μεγαλύτερες διαστάσεις καὶ ἐξελιχθεῖ σὲ ἐπιδημικὴ κατάσταση».

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ... ΑΛΥΤΟ

Ὑπάρχει, μιὰ σειρὰ «κρίσεων» στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δημιουργοῦνται ἀπὸ πολλοὺς παράγοντες χωριστὰ καὶ ἀπὸ ὅλους μαζί. Παλαιότερα, λένε οἱ ἐπιστήμονες, οἱ παράγοντες αὐτοί, τὰ γενεσιουργὰ αἴτια τῶν ψυχικῶν κρίσεων ἦταν ἐλάχιστα καὶ «κλασικά» — ὅπως ὁ ἀποχωρισμὸς τῶν νέων, ἀπὸ τοὺς γονεῖς, ἡ περίφημη «κρίση τῆς μέσης ἡλικίας» — οἱ ψυχασθένειες ἦσαν καὶ αὐτὲς περιορισμένες σὲ μικρὴ κλίμακα καὶ «ποικιλία». Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει τρομακτικά.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν γελοῦν, δὲν τραγουδοῦν, δὲν ἐνθουσιάζονται, εὔκολα, εἶναι δύσπιστοι καὶ κακόπιστοι, κατέχονται στὴν πλειονότητά τους ἀπὸ τὴν ὀνομαστὴ πλέον «μοναξιὰ μέσα στὸ πλῆθος», αἰσθάνονται ἔχθρα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ἀκόμη, νοιώθουν ἀνίκανοι νὰ ἀντιμετωπίσουν τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς, ἀπογοητεύονται, γίνονται νευρικοὶ καὶ εὐέξαπτοι, διαφορετικοῦν «παρὰ φύσιν» τὸν ἀληθινὸ βιολογικὸ χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ πρόβλημα εἶναι παγκόσμιο —μὲ συντριπτικὴ ὑπεροχὴ» τῆς Δύσεως—ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει ἄλυτο. Ὁ δρ. Γκάρντνερ τόνισε στὸ συνέδριο:

«Πρόκειται γιὰ ἕνα φαινόμενο θλιβερὸ καὶ ὀλέθριο, ποὺ δὲν μπορεῖ ἀτυχῶς νὰ τεθεῖ ὑπὸ ἔλεγχο μὲ τὰ σημερινὰ δεδομένα καὶ τὶς δυνατότητες τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς κοινωνικῆς ὑποδομῆς τῆς ἀνθρωπότητος. Βέβαια, οἱ ψυχοπάθειες καὶ οἱ φοβίες δὲν εἶναι καινούργιες ἀρρώστειες. Ὅπως σημειώνουν οἱ ἱστορικοί, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ μεσαίωνα καὶ κατόπιν παρατηρεῖται αὔξηση τῶν νευρικῶν παθήσεων, ἀλλὰ στὴ δική μας ἐποχὴ τὸ κακὸ προχώρησε πολύ. Κατὰ τὴ γνώμη μου ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐνδογενεῖς παράγοντες ποὺ συντελοῦν στὴν ἐξάπλωση τοῦ φαινομένου, εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ «ἐχθρικοῦ ἀνταγωνισμοῦ» ποὺ ἀναπτύχθηκε ραγδαῖα μέσα στὰ τελευταία 20 χρόνια, παράλληλα μέ ὅλες τὶς ἄλλες οἰκονομικές, κοινωνικὲς καὶ «περιβαλλοντολογικὲς» αἰτίες. Αὐτὸς ὁ ἀνταγωνισμός, ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ σημείου τῆς «μάχης ἐπιβιώσεως», σὲ ἀτομικὴ βάση. Εἶναι αὐτονόητο τί καταστάσεις δημιουργοῦνται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Φοβερές».

ΠΟΙΕΣ ΟΙ ΚΡΙΣΙΜΕΣ ΦΑΣΕΙΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Τὰ ψυχολογικὰ προβλήματα τῶν ἐνηλίκων, ἀποτέλεσαν ἕνα ξεχωριστὸ θέμα στὸ διεθνὲς συνέδριο. Ἀπὸ παλαιότερα οἱ ἐπιστήμονες εἶχαν «ἐντοπίσει» τὶς διάφορες φάσεις κρίσεων στὰ ἐνήλικα ἄτομα, ἀλλὰ τώρα τὸ θέμα παίρνει νέες διαστάσεις καὶ ἄλλη μορφή, καθὼς ὑπεισῆλθαν οἱ παράγοντες διαταραχῶν ποὺ πρὶν μερικὲς ἀκόμη δεκαετίες δὲν ὑπῆρχαν. Διάφορες μελέτες, ποὺ ἔγιναν ἀπὸ ὁμάδες ἐπιστημόνων στὶς χῶρες τῆς Εὐρώπης ὁδήγησαν στὸ συμπέρασμα ὅτι στὴ ζωὴ τῶν ἐνηλίκων ὑπάρχουν κρίσεις, ποὺσχετίζονται μὲ τὰ διάφορα στάδια τῆς ἡλικίας τους.

Πολλὲς ἀπὸ αὐτὲς τὶς κρίσεις σημειώνουν οἱ ψυχίατροι, εἶναι ὑποσυνείδητες καὶ περνοῦν ἀπαρατήρητες. Μιὰ πρώτη περίοδος κρίσεως εἶναι ἀνάμεσα στὰ 18 καὶ τὰ 22 χρόνια, ὅπως γράφει σ' ἕνα βιβλίο ποὺ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση ἡ δημοσιογράφος Γκαίηλ Σύη, ποὺ ἐρεύνησε ἑκατοντάδες περιπτώσεις ἀνθρώπων καὶ τὶς τεκμηρίωσε ἐπιστημονικὰ μὲ τὰ συμπεράσματα καὶ τὶς εἰδικευμένες ἐξετάσεις τῶν ψυχολόγων βιολόγων καθὼς καὶ ψυχιάτρων. Δεύτερη κρίση ὑπάρχει ἀνάμεσα στὰ 22 ὡς τὰ 28, τρίτη κρίση ἀπὸ τὰ 30 ὡς τὰ 35, τέταρτη ἀπὸ τὰ 35 ὡς τὰ 46 καὶ πέρα...

Ὁ καθηγητὴς τῆς ψυχιατρικῆς Ἄγγλος δρ Ρόῦ Νίκολσον, παραδέχεται αὐτὴ τὴ σειρὰ τῶν κρίσεων «κατὰ προσέγγιση» ἂν καὶ πολλὲς φορές, ὅπως λέει, ἐξωτερικοὶ παράγοντες — ὅπως οἱ φοβίες τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τὸ στρές καὶ τὸ μόνιμο ἀγωνιῶδες πρόβλημα τῆς ἐπιβιώσεως — ἀνατρέπουν ἢ καὶ καταργοῦν αὐτὴ τὴ «σειρά» ποὺ ἔχει καθορίσει παραδοσιακὰ ἡ βιολογία. Καὶ βλέπεις, ἔξαφνα ἕναν ἄνθρωπο ἡλικίας 30 ἐτῶν νὰ κατατρύχεται ἀπὸ τὰ συμπτώματα τῆς κρίσεως ποὺ λογικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ περνᾶ στὰ 55 ἢ τὰ 60 του χρόνια.

ΑΠΟ ΠΟΛΥ ΝΩΡΙΣ «Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

Σὲ μιὰ ἡλικία, γύρω στὰ 18 χρόνια τοῦ, ὁ ἄνθρωπος πρέπει ν' ἀντιμετωπίσει ὑπεύθυνα πρῶτη φορὰ τὸν κόσμο ἔξω ἀπὸ τὸ πλαίσιο τῆς οἰκογένειας. Τότε γίνεται καὶ ἕνα ἀποφασιστικὸ βῆμα: ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ νέου ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Στὴν ἐποχή μας ὁ «κανόνας» αὐτὸς ἔχει ἀνατραπεῖ σὲ μεγάλο ποσοστό. Οἱ νέοι ἐνηλικιώνονται πολὺ νωρίτερα σήμερα. Ἡ ζωὴ εἶναι σκληρότερη ἀπὸ ἄλλοτε καὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξεγελᾶ ἡ περίφημη «κοινωνία τῆς ἀφθονίας» καὶ τῆς εὐημερίας ποὺ σημάδεψε τὶς τελευταῖες δεκαετίες. Ἡ πρώϊμη ὡρίμανση τῶν νέων, μὲ τὴν πολιτικοποίηση, τὶς κοινωνικὲς καὶ καλλιτεχνικὲς «ἐπαναστάσεις», μὲ τὴν ἔξοδό τους ἀπὸ τὸ περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ πολὺ νωρίτερα ἀπ' ὅσο ἡ διαδικασία αὐτὴ γινόταν ἄλλοτε, συντέλεσαν ὥστε ἡ κρίση τῆς νεολαίας νὰ γίνεται ἀρκετὰ νωρίτερα, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ ἐπιπτώσεις καὶ συνέπειές της νὰ εἶναι θλιβερότερες.

ΑΝΟΙΓΟΥΜΕ ΔΡΟΜΟΥΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΑ

Ἐπάγγελμα, σπουδές, ἐπιστήμη, καρριέρα, γάμος, οἰκογένεια. Κάποτε ὑπῆρχε μιὰ τάξη σ' ὅλα αὐτά. Κι ὅλα μαζὶ ἀποτελοῦσαν τὸ κύκλωμα τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ καθένας θέλει καὶ σήμερα νὰ δώσει μορφὴ στὰ ὄνειρά του, νὰ ὁπλιστεῖ γιὰ τὴ ζωή. Ἀλλὰ ἡ ἀνταγωνιστικὴ κοινωνία μας εἶναι μιὰ τρομερὴ ζούγκλα, καὶ οἱ ἄνθρωποι θηρία ποὺ ἀλληλοσπαράσσονται. Δὲν εἶναι, ἑπομένως, καθόλου παράξενο ποὺ οἱ «κρίσεις» στὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ἔπαψαν σχεδὸν ν' ἀκολουθοῦν μιὰ λογικὴ καὶ ἐλεγχόμενη σειρά. Τώρα ὁλόκληρη σχεδὸν ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μιὰ «κρίση» μὲ αἰχμές κατὰ περιόδους ποὺ ὑπογραμμίζουν τὸ νευρωτικὸ τρόπο διαβίωσης.

Ὅταν πιὰ ὁ νέος θὰ γίνει ἕνας ἄντρας καὶ θὰ ἔχει καταστάλαξει στὶς ἐπιδιώξεις του, κουβαλάει ἤδη μαζί του ἕνα μεγάλο βάρος ἄγχους καὶ νευροψυχικῶν διαταραχῶν.

«Ἀνοίγουμε διαρκῶς δρόμους πρὸς τὰ ψυχιατρεῖα, τόνισαν οἱ συνέδροι στὴ διεθνὴ συνάντησή τους στὴ Νέα Ὑόρκη. Ψυχίατροι οἱ ἴδιοι ἐπισημαίνουν τοὺς μεγάλους κινδύνους ἀπὸ τὰ διάφορα εἴδη ἄγχους.

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΑ ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΥΕΙ ΟΛΑ

«Ἡ πάλη τοῦ ἀνθρώπου μὲ τοὺς συνανθρώπους του ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του εἶναι ἀδιάκοπη. Ὁ χθεσινὸς νέος, μὲ τὶς ἀπογοητεύσεις, τὶς νέες ἰδέες καὶ τὶς ἐλπίδες ποὺ διαψεύδονται κάθε μέρα μπῆκε πιὰ στὸν τροχὸ τοῦ κατεστημένου καὶ ἔγινε ὄργανό του. Παντρεύτηκε, ἔκανε παιδιά, δημιούργησε μὲ τὰ χίλια βάσανα μιὰ καρριέρα. Βαδίζει μπρός, ἀποθήκευοντας ἀπωθημένες ἐπιθυμίες ποὺ δὲν ἐκπληρώθηκαν, ἐλπίζοντας ἴσως ἀκόμη στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ὅτι μπορεῖ κάτι νὰ καταφέρει στὸ μέλλον. Καὶ ξαφνικὰ ἔχει κανεὶς τὴν αἴσθηση, ὅτι δὲν προχωρεῖ πιά. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ φάση αὐτὴ συνειδητοποιοῦμε ὅτι οἱ σωματικές μας δυνάμεις ἀρχίζουν νὰ κλονίζονται. Ἕνα καινούργιο πρόβλημα ἀποκτᾶ στὴ σκέψη μας πρωταρχικὴ σημασία: ὁ θάνατος».

Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς Γκαίηλ Σύη, ποὺ ἀναφέρεται στὶς «κρίσεις» ποὺ περνάει στὴ ζωή του ὁ ἄνθρωπος —σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ ἄγχος, ποὺ ὅσο πάει γίνεται χειρότερο καὶ πιεστικότερο στὸν καιρό μας. Καὶ συνεχίζει: «Ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι τὸ μισὸ τῆς ζωῆς μας ἔχει ἤδη περάσει καὶ ἕνα ἄγχος νὰ πραγματοποιήσουμε παλαιότερα σχέδιά μας καὶ ὄνειρα, ἀρχίζει νὰ μᾶς καταλαμβάνει. Κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ψυχολογικὴ πίεση ἀναγκαζόμαστε νὰ κάνουμε ἕναν ἀπολογισμὸ τῶν μέχρι τώρα πεπραγμένων τῆς ζωῆς μας καὶ διαπιστώνουμε μέ φρίκη ὅτι δὲν κάναμε τίποτε ἀξιόλογο. Καὶ τὸ ἄγχος μας μεγαλώνει ἀκόμη περισσότερο, ἐμποδίζοντάς μας, φυσικά, νὰ κάνουμε πολλὰ πράγματα, ποὺ ἴσως ἤρεμοι καὶ ψύχραιμοι θὰ μποροῦσαμε νὰ κάνουμε».

Οἱ «κρίσεις» αὐτές, συνοδεύουν τὸν ἄνθρωπο μέχρι νὰ γεράσει, μέχρι νὰ πεθάνει. Τὸ ἄγχος εἶναι μόνιμος συνοδός του. Κι